

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177
PODUREDNIŠTVO
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 25.000
Letna inozemstvo Lir 40.000
Letna inozemstvo, USA dol. 30
Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XXXVI. - Štev. 34 (1816)

Gorica - četrtek, 6. septembra 1984 - Trst

Posamezna številka Lir 500

Metodovo leto naj bo tudi Leto duhovnih poklicev

Dne 6. aprila 1985 bo slovanski in z njim ves krščanski svet obhajal 1100-letnico smrti sv. Metoda, prvega slovanskega metropolita, ki je leta 885 umrl na Velehradu na Moravskem. Ta jubilej ne bo šel mimo slovanskega in krščanskega sveta. Vsi Slovani se zavedamo pomena, ki ga imata sveta brata Ciril in Metod za kulturo vseh Slovanov. S svojimi pismenkami in s svojimi liturgičnimi in verskimi knjigami sta postavila temelje kulturi vseh slovanskih narodov.

Tega se zavedajo tudi partije v slovanskih državah. Zato so se že zganili v Moskvi in začeli pripravljati Metodovo slavo za prihodnje leto. V ta namen je Moskva poslala na to delo Prago. Minister za kulturo Bilak je baje razposlal vabila za ekumensko obhajanje Metodovega slavlja. Vodila naj bi ga ruska uradna pravoslavna Cerkev s patriarhom Pimenom na čelu, povabili pa bi vse Cerkve in verska združenja v vzhodnih državah.

To »uradno« proslavljanje sv. Metoda s strani partijskih oblasti in z njimi povezanih pravoslavnih Cerkva naj bi bilo protituje tistim slavjem, ki bodo imela svoje središče v Rimu, kjer so ustanovili mednarodni odbor, ki naj pripravi Metodovo leto. Tajnik tega rimskega odbora je msgr. M. Jezernik.

Partijske uradne proslave naj bi bile tudi protituje češkoslovaškim kristjanom in kardinalu Tomašku, ki so zbrali 17.000 podpisov pod prošnjo, naj bi sv. oče Janez Pavel II. prihodnje leto obiskal Velehrad in s tem počastil sv. Metoda in potrdil njegovo delo za edinost med kristjani in povezanost z rimsko Cerkvijo.

DUH SV. BRATOV

Brez dvoma se bodo prihodnje leto spomnili na sv. Metoda tudi v Sloveniji, zlasti še slovenska Cerkev. Vendar se mi zdi, da je prva in morda najbolj posrečena pobuda v tem oziru vseslovensko Leto duhovnih poklicev, ki se bo začelo to soboto na praznik Marijinega rojstva dne 8. septembra po vseh cerkvah v Sloveniji.

Nem vem, če je to oklicanje bilo namerno ali naključno, vsekakor se mi zdi, da spada v Metodovo leto. Razlog je preprost: sv. brata Ciril in Metod sta ob svojem prihodu v Veliko Moravsko odprla tudi prvo šolo. V njej sta vzgojila lepo število kandidatov za duhovniški poklic. Ko sta leta 868 odšla prvič v Rim, sta te učence vzela s sabo. V Rimu so bili posvečeni v mašnike, Ciril pa v škofa. Kasneje je postal škof še Metod. Bili so to prvi slovanski mašniki. Pozneje so ti Metodovi učenci ponesli vero in kulturo na jug v Makedonijo, v Dalmacijo, v Bolgarijo. Nadaljevali so Metodovo delo za verski in kulturni blagor slovanskih narodov.

Mislim, da moramo vsled tega obhajati Leto poklicev predvsem v duhu sv. bratov, ki jim je bila poleg oznanjevanja krščanske vere velika skrb tudi vzgoja narodnega duhovniškega naraščanja. Daleč pred Pijem XI. sta sv. brata razumela, da je treba pokristjanjenim ljudstvom dati domačih duhovnikov, domačih mašnikov, redovnikov in redovnic.

UCITELJ SKOFOM IN DUHOVNIKOM

Sv. Metod naj bi bil učitelj najprej škofom, da morajo z vsemi silami skrbeti za domač duhovniški naraščaj. Nadškof Suštar je za letošnje Leto poklicev dejal: »Ko sem leta 1977 prišel domov (iz Švice), sem večkrat razmišljal, kako bi pri nas izvedli Leto poklicev. To misel sem tu in tam sprožil in se o njej pogovarjal. Vem, da smo pri nas doslej veliko naredili za poklice, vendar sem menil, da bi splošno vseslovensko Leto poklicev poživilo zanimanje za poklice in morda neposredno spodbudilo in pritegnilo. Zaradi upadanja duhovnih poklicev se mi je zdelo tako leto tudi vedno bolj potrebno. Leto poklicev naj bi bilo za našo Cerkev na Slovenskem približno nekaj takega kakor

ljudski misijon za župnijo ali kot je bilo Sveto leto odrešenja za vso Cerkev.«

Sv. Metod naj bo učitelj tudi nam duhovnikom. Pri neki anketi med bogoslovci v Ljubljani se je nad polovico bogoslovcev izjavilo, da se prvi nagib za poklice dobili pri domačem župniku ali kaplanu.

UCITELJ NAŠIM DRUŽINAM

Sv. Metod naj bo učitelj tudi našim družinam. Še vedno se namreč dogaja, da družine nasprotujejo duhovnim in redovnim poklicem svojih otrok v škodo in nesrečo otrok. V knjizici »Ljudje te potrebujejo«, ki so jo te dni izdali salezijanci v Ljubljani kot pripravo na Leto poklicev, je pismo mladega dekleta, ki je zažutilo poklic za redovnico in misijonarko. Pa je naletela na silovito nasprotovanje staršev. Dekle se čuti nesrečno in nezadovoljno. »Doma me pustijo v kino, na vsak ples, kamorkoli, samo da ne bi šla v cerkev (k maši).« Francoski pisatelj Pierre L'Ermite je napisal povest »Kako sem ubila svojega otroka«. Gre za mater, ki je nasprotovala duhovnemu poklicu svojega sina. Ta na koncu slabo konča, ker se v svetu ni znašel.

Vsak je srečen v poklicu, ki si ga je prostovoljno izbral.

* * *

Sv. brata Ciril in Metod sta torej zgled, kako se gradi božje kraljestvo na zemlji: z oznanjevanjem v ljudskem jeziku, z domačimi duhovnimi poklici ter z domačo hierarhijo, vedno zvesti apostoliku, rimskemu papežu. Naj sv. Metod blagoslovi prizavedanja slovenske Cerkve za nove duhovne poklice.

K. HUMAR

Dokument o „Teologiji osvoboditve“

V Vatikanu je v ponedeljek 3. septembra kardinal Josef Ratzinger, prefekt Kongregacije za cerkveni nauk (bivši sv. Oficij) zbrane časnikarje — bilo jih je nad dve sto — seznanil z novim dokumentom, ki kritično analizira in delno tudi obsodja t.i. »teologijo osvoboditve«, ki se je zlasti uveljavila v deželah Latinske Amerike.

Nekateri katoliški teologi so namreč v zvezi s to teologijo sprejeli marksistična stališča kot je npr. potreba razrednega boja. Cerkev naj bi se spremenila v razredno Cerkev. V političnem smislu se razlaga sv. pismo kot tudi Kristusova smrt na križu. Ubožica iz sv. pisma naj bi zamenjal Marxov proletarec. Izraz razredne opredeljenosti naj bi bila tudi t.i. »ljudska Cerkev« v opreki s hierarhično.

Vatikanski dokument odločno odklanja revolucionarno nasilje, a obenem poudarja, da je Cerkev na strani stiskanih in revnih in da zato obsodja vsako krivico in napad na svobodo, pa naj to stori kdorkoli in kjerkoli. Še posebej je govora o režimih v deželah »realnega« socializma. »Milijoni ljudi upravičeno hrepenijo po izgubljenih temeljnih pravicah, katere so jim odvzeli totalitarni in brezbožni režimi, ki so prevzeli oblast z revolucionarno in nasilno potjo prav v imenu človekovega osvobajanja. Ne smemo iti mimo te sramote našega časa: pred tako pretvezo osvobajanja ječijo celi narodi v za človeka nesprejemljivem suženjstvu.«

V Riminiju se je v soboto 1. septembra zaključil »Miting prijateljstva med narodi«, ki ga je letos že petič priredilo gibanje »Comunione e Liberazione«. Letošnji miting je bil posvečen obema Amerikama in njunim problemom. Udeležilo se ga je nad 400.000 mladih. Velik uspeh je žel s svojimi izvajanjimi švicarski teolog Urs von Balthasar. Zadnji dan je govoril tudi zunanji minister Andreotti.

DRAGA 1984 Naš narodni trenutek danes

V tistem poznopoletnem večeru je Sergij Pahor zaključil letošnje srečanje slovenskih intelektualcev na Opčinah, srečanje, ki ga poznamo pod imenom »Draga«. Poudaril je, da bo prihodnje leto »Draga« obhajala že 20-letnico.

Že samo to dejstvo priča, kako je vsakoletno srečanje »Draga« pognalo globoke korenine. Saj prireditelj, ki vztraja toliko let, da postane že tradicija, znači, da je življenjska, potrebna in koristna.

Če to velja na splošno, velja morda v posebni meri za letošnje srečanje, ki je uspelo nad vsa pričakovanja, tako glede udeležbe kakor tudi glede referatov in poročil. K obilni udeležbi je gotovo svoje prispevalo vreme, ki je bilo vse dni izredno sončno in toplo, tako da so vsa predavanja bila zunaj na prijetnem vrtu Marijanišča.

Referati pa so bili skoro vsi vsklajeni na skupno temo, kot so napovedali ob začetku, in sicer na naš narodni trenutek danes. Zato poročila niso bila filozofska razmišljanja, temveč predvsem pregled stanja med nami tako v Sloveniji kot zunaj nje. Bila so dostopna vsem in po svoji zanimivosti, saj se narodna tematika tiče vseh nas brez ozira na starost, ideološko ali strankarsko opredeljenost in ne glede, kje kdo biva.

Pri prvih predavanjih je prevladovala srednja in starejša generacija, pri zadnjem v nedeljo popoldne pa je bilo najbrž več mladih kot pa starejših. Morda zato, ker je bil v nedeljo popoldne na vrsti pregled ankete o stanju med tržaško mladino.

Tudi maša in predavanje v nedeljo popoldne so bila dobro obiskana in verska tematika obeh predavateljev in škofa Belomlja zanimiva ter poučna za vse.

DRAGA - ZDRUŽENA SLOVENIJA

Med udeleženci so bili zastopani vsi rojaki, kjerkoli živijo po svetu. Iz Slovenije je bilo letos več tistih, ki so prihajali s prepustnico, manj onih iz ostale Slovenije, za katere je še vedno v veljavi polog. Dobro je bila zastopana Koroška s svojimi vidnejšimi predstavniki. Prišli so udeleženci iz različnih držav zahodne Evrope, obeh Amerik in celo iz Avstralije, da ne omenjam onih z Goriškega in Tržaškega. Bili smo torej res »zdržena Slovenija« kot najbrž nikjer drugje. Tudi v tem oziru je »Draga« nekaj edinstvenega med nami.

Kot je povedal v nedeljo pred začetkom četrtega dela letošnje Drage Saša Martelanc, je bil na prireditelju povabljen tudi pisatelj in znani oporečnik jugoslovanskega režima Milovan Djilas. Seveda ni mogel priti. Poslal je le sporočilo: »Zelo rad, a ne morem, ker so mi oblasti odvzele potni list.«

Kot sem omenil, je imela letošnja Draga svojo enotno misel in sicer »sloven-

stvo«. V tem oziru je pa bil glavni poučilec na treh »pokrajinah« slovenstva: slovenstvo v izseljenstvu (prof. Jože Velikonja), slovenstvo v Sloveniji (Bojan Stih), slovenstvo med tržaško študirajočo mladino (anketa med tržaškimi maturanti).

SLOVENSTVO V IZSELJENSTVU

V odsotnosti prof. Jožeta Velikonje je njegovo predavanje v petek večer prebral dr. Marjan Kravos. Predsedstvo je opravičilo odsotnost predavatelja zaradi njegovih službenih dolžnosti. Prof. Velikonja je namreč sin pisatelja Narteja Velikonje, ki so ga v Ljubljani usmrtili junija 1945. Njegov sin Jože je po zadnji vojni učil na srednjih šolah v Trstu, leta 1955 se je izselil v ZDA, kjer je po nekaj letih postal univerzitetni profesor; sedaj uči na Institutu za geografijo na univerzi v Seattlu (Washington).

Prof. Velikonja dobro pozna stanje med slovenskimi izseljenci v ZDA, manj v Argentini in še manj v zahodni Evropi. To je bilo zaznati tudi iz njegovega referata, ki je imel naslov: Kje, domovina, si? Verz je vzel iz Župančičeve Dume, saj je že Otona Župančiča zaskrbelo izseljevanje slovenskih ljudi v tujino.

Med debato so nekateri opomnili, da iz predavanja zveni prevelika resignacija, to je mnenje, da so izseljenci usodno obsojeni na izumrtje kot narodna skupnost. Glede tega vemo vsi, da se v tujino preseljeni ljudje ne morejo trajno ohraniti kot narodna skupnost. To velja ne samo za Slovence, temveč za vse druge narode; celo za Nemce, ki so v tem oziru najbolj žilavi. Tudi ti so npr. po nekaj generacijah v Braziliji izginili kot narodna skupnost. Nanje spominjajo le še priimki. Kljub temu se mora vsaka narodna skupnost tudi v tujini čim dlje upirati asimilaciji in potujčenju.

V tem oziru so poseben fenomen Slovenci v Argentini, ki so si znali po letu 1948 ustvariti trdno gospodarsko in še trdnjše kulturno ter versko bazo. Prav gotovo bodo argentinski Slovenci najdlje kljubovali in živeli kot narodna zavedna skupina, čeprav tudi med njihovo mladino že usiha povezanost na domovino staršev. Lepo je to resnicno priznal prof. Artač, ko je dejal o neki svoji mladi sorodnici, da je izjavila: »Lepa je Slovenija, toda jaz se čutim Argentinka.« V tem oziru ni kaj oporekati: mlad človek živi iz okolja, v katerem je. Tisto okolje in tisto zemljo čuti kot svojo domovino.

IZPOVED SLOVENSKEGA OPOREČNIKA

Naslednji dan, v soboto je bil na vrsti Bojan Stih. Za večino izmed nas je bil osebo nepoznan, zanj pa smo vedeli iz polemik v časopisih in iz njegovih spisov. Vedeli smo, da je v marsičem oporečnik

sedanjemu režimu v Ljubljani. Zaradi tega je za njegovo predavanje vladalo še večje zanimanje. Vtis sem imel, da je njegova beseda bila izpoved. Verjetno, da njegovo predavanje, ko ga bomo brali v knjigi, ne bo pustilo tistega vtisa, ki ga je pustila njegova živa beseda na Opčinah.

Bojan Stih je izpovedal svojo vero v slovenstvo in v socializem: v slovenstvo, kateremu pripada po rojstvu in izbiri svobodnega kulturnega ustvarjalca; v socializem, za katerega se je odločil že v mladih letih, a ostal razočaran nad njegovo konkretno podobo, ki jo je dobil v povojni Jugoslaviji in še bolj v Stalinovi in postalni Sovjetski zvezi. Stihu je socializem svoboda, demokracija, pravičnost, ljubezen, strpnost, zavzetost za človeka in njegovo kulturo in kot je dobesedno dejal: »Hrepenenje in romanje k svobodi.« V urednišnem socializmu pa nikjer tega ne najde. »Vprašalna pola sodobnega slovenstva«, kot je bil naslov njegovega predavanja, je ostala polna vprašanj tudi za prihodnost.

MED VERO IN NEVERO

Vsebinsko najbolj zahtevni del je bil v nedeljo dopoldne. Na programu je bila sv. maša, ki jo je daroval škof L. Bello mi in pa predavanje prof. Nika Prijatelja z ljubljanske univerze na temo »Med vero in nevero«. Prof. Prijatelj je matematik in je napisal več del s svojega področja, je pa tudi misleč človek, ki ga zanimajo občečloveška vprašanja kot sta ravno vera in nevera. Njegova izvajanja je dopolnil prof. Stres.

Vsi navzoči so bili soglasni, da so bila izvajanja obeh nastopajočih na visoki znanstveni ravni, vendar dostopna tudi manj podkovanim v filozofiji in teologiji. Predavanje prof. Nika Prijatelja je spadalo v okvir tistega iskanja, ki so ga v Ljubljani začeli na mednarodnem simpoziju o »Veri in znanosti«.

Nastopi sličnih znanstvenikov in kulturnikov kot sta prof. Prijatelj in Bojan Stih pričajo, da se v Sloveniji odvija nek kritičen proces glede osnovnih iskanj o človeku in Bogu, ki jih marksizem ne more rešiti. Mislim, da gre za razkroj marksizma, čeprav je ta še vedno uradna ideologija v šolah in v sredstvih javnega obveščanja. Svobodni duhovi iščejo odgovor preko in mimo uradne ideologije. To so pozitivni premiki v slovenskem kulturnem življenju v Sloveniji.

ANKETA O STANJU MED TRŽAŠKO MLADINO

Takih premikov pa ni še opaziti pri nas v zamejstvu, posebno ne med tržaškimi Slovenci. Anketa, ki so jo trije mladi znanstveniki Tomaž Simičič, Marko Tavčar in Peter Močnik izvedli med letošnjimi maturanti na tržaških slovenskih srednjih šolah namreč priča, da narašča narodna osveščenost med slovensko mladino, upada pa zanimanje za religiozne in moralne vrednote. Razpravo o tej anketi je uspešno vodil prof. Emidij Susič, ki je profesor na Institutu za sociologijo na tržaški univerzi in ki je imel tudi uvodno besedo.

Anketa se je tikala treh osnovnih vprašanj: narodne osveščenosti, kulturnega udejstvovanja in religioznega življenja pri mladih študentih na Tržaškem. Podoba mladine, kot izhaja iz ankete, je z zgolj narodnega in kulturnega vidika dovolj svetla, z versko-moralnega pa zaskrbljivo. Priča, kako zelo vplivajo na mladega človeka, tudi vernega, sredstva javnega obveščanja in laicistično okolje na Tržaškem, sredi katerega živi mladi Slovenec. Ta raziskava bi zaslužila večjo pozornost ob kakih drugih priložnostih.

Naj zaključim: »Draga« bo začela svoje tretje desetletje. Na njej se problemi ne rešujejo, temveč se le nakazujejo. Na političnih in drugih forumih je, da spoznanja z Drage skušajo po svojih močeh udejestiti.

K. Humar

Bojan Stih med svojim predavanjem na Dragi '84 v soboto 1. septembra popoldne. Ob njem z leve moderator Saša Martelanc

Nova knjiga o hudem času

Veliki razkol, ki so ga med Slovenci povzročila leta tuje okupacije 1941-1945 z vsem, kar je prinesel tisti hudi čas našemu narodu, se le zelo počasi celi. Rod nad 50. letom življenja še vedno pomni ona leta, saj so ga prizadela v taki ali drugačni meri in obliki. In ta rod je dolžan — preden stopi z odra zgodovine — pošteno in po vesti povedati mlajšim rodovom, kako je bilo.

Zlasti neposredni udeleženci boja med dvema pojmovanjema svobode in demokracije skušajo ugotoviti vzroke takega izida: zmagovalci, kaj jih je popeljalo na vrh, poraženci pa, zakaj jih je zgodovina pahnila v dolino.

Leto za letom že ves povojni čas prihajajo na svetlo knjige, razprave, članki o onem razdobju izpod peresa bodisi pričevalcev. Najnovejše delo te vrste je vsekakor knjiga Staneta Kosa »Stalinistična revolucija na Slovenskem 1941-1945« I. del. (Samozaložba. Rim, junij 1984. Tisk: Mohorjeva tiskarna v Celovcu. Strani 366).

Upam si trditi, da je to prvi zgodovinski pregled nekih usodnih let, ki ne odbija z enostranostjo, marveč si prizadeva podati objektivno resnico. S premišljeno besedo prikazuje in tolmači čas, ljudi in njihova dejanja, pri čemer se stalno opira na vire pod črto.

Prav sklicevanje na vire iz obeh taborov — zmagovitega in poraženega — daje knjigi nemajhno veljavo. Naj navedem pričevalce iz prvega tabora: M. Zečević, M. Mikuž, F. S. Finžgar, F. Culinović, F. Vodnik, J. Prunk, T. Fajfar, A. Nedog, E. Kardelj, St. Kremenšek, F. Saje, E. Kocbek, Vl. Dedijer, M. Djilas, Vl. Strugar, M. Marinko, J. Javoršek, J. Kozak, I. Maček-Matija, J. Gerčar, T. Svetina, T. Ferenc idr. Premagance pa zastopajo: Fr. Dolinar, I. Jukić, M. Škerbec, I. Dolenc, Vl. Vauhnik, Al. Odar, J. Kolarič, F. Erjavec, L. Bevc, C. Zebot, Ch. Zalar, M. Milazzo, Lj. Sirc, A. Kacin, J. Klemenčič, Vl. Kozina itd. Potem so tu še ustni viri kot tudi tiskani dokumenti iz obeh taborov, zborniki, koledarji, revije, časniki. Težnja po dognanju resnice je torej očitna.

Knjiga priročnega formata (12x18,5) sega do konca italijanske okupacije in ima osem poglavij (vsako se deli še v manjše enote z lastnimi naslovi): Slovenci v prvi Jugoslaviji. Trije miselni krogi v predvojni Sloveniji. Začetek vojne. Začetek stalinistične revolucije na Slovenskem. Revolucija na pohodu. Samoobramba pred stalinistično revolucijo. Od jeseni 1942 do pomladi 1943. Od pomladi 1943 do zloma Italije. Zadnjih 7 strani prikazuje kočevski proces v oktobru 1945, ko je Osvobodilna fronta privkral ostro obravnavala z nasprotniki. Vzroki in posledice si podajajo roko, vse je razumljivo in logično. So pa bile tudi vse odločitve in dejanja modra in opravičljiva?

Stane Kos ne le pozna obravnavano dobo, marveč je tudi vaje pisanja, saj mu pero teče premišljeno, v glatkem jeziku in slogu. In ko pride do zadnje, 356. strani (kateri sledi 8 strani kazala), začuti željo, da bi čimprej izšel še II. del: doba nemške okupacije (od jeseni 1943 do maja 1945), domobranstvo, Jalta in konec: zmagoslavje enih in tragedija drugih.

Naj navedem nekaj svojih pripomb, misli in občutkov, ki so se mi nabrali, ko sem šel skozi knjigo kot skozi napet roman.

Koroški voditelj je bil Jožko Tischler (ne Tišler).

Srbsko mesto Užice je srednjega spola (prim. Titovo Užice).

Eden »salonskih komunistov« je bil Stermecki (ne Stremecki, 86).

Tisti dolenski grad (185) se je imenoval Klevež (ne Klevež).

Hrvaški ustaši so ustanovili Nezavisno državo Hrvatsko (kratica NDH).

Kako naj razumemo, da v kraljevi Jugoslaviji »tudi naše geografsko ime Slovenija« ni bilo dovoljeno (25), ko pa je npr. geograf A. Melik izdal monografijo »Slovenija« v 2 delih (1935 in 1936)?

Prvič sem bral, da so bili iz čitank za gimnazije iztrgani tudi Pregljevi odstavki (33).

Naslov znane Vidmarjeve knjige je Kulturni problem (ne problemi, 34) slovenstva.

Dominstvoec T. Debeljak ni v Dejanje nikdar pisal (67).

V podpoglavju Liberalni študentje (83) je izostala omemba akad. društva Jadran, ki je bilo po letu 1930 najmočnejše in najbolj znano.

Iz lastne skušnje zanikam, da bi bilo pod Graziolijem in Robottijem v Ljubljanski pokrajini prepovedano »potovanje z vlakom« (160).

Ali res ni »VOS niti enkrat poskušala narediti atentata na kakšno vidnejšo okupatorjevo osebnost« (1975)? Kaj pa Ariella Rea, visoka fašistka, menda Tržačanka?

Janko Premrl-Vojko je bil »pomladi 1944« (286) že dobro leto mrtev, saj je izdihnil 26. feb. 1943. - Sicer pa je kakšno napako, zlasti pri letnicah, utegnil zagrešiti tudi tiskarski skrat.

Prav bi bilo, da je zaradi jasnosti ob vsakem priimku vsaj prvič tudi ime (ali vsaj njega kratica), zlasti ker knjiga nima osebne kazala. Spričo obilice imen, ki so v nji, manj skoraj ni bilo moč misliti.

Človeka prevzamejo usode mnogih prvogorilcev obravnavanega časa. Črnogorec Arsa Jovanović, načelnik Titovega štaba, ki je 26. marca 1943 vodil partizane v Jelenovem žlebu in uničil ital. bataljon divizije »Macerata« (260), se je ob sporu Stalin-Tito odločil za prvega in... V zborniku narodnih heroja Jugoslavije (Beograd, 1957) Arso med 16 Jovanović zamana iščemo — in tudi med 62 v Enciklopediji Jugoslavije ga ni.

Knjiga Staneta Kosa je izšla na predvečer proslav in komemoracij neke štiri-desetletnice (1985). Predvsem je namenjena mlademu rodu, ki vojne in revolucije ni doživel, ki pa tudi — vedoč, da resnica ni zmeraj enostavna — ni voljan sprejemati samo zmagovalčev tolmachenje tistega časa. Temu neobremenjenemu rodu naj bi bila ta knjiga kot »druga plat zvona« spodbuda k delu za lepšo prihodnost Slovencev.

V. Beličič

Nedelja, velik in svet dan

PRAZNIK V SVETU

Praznični značaj nedelje je občuten in splošno priznan tudi od današnje kulture. Toda nedelja za posvetnega človeka ni to, kar je za kristjana. Posvetni človek doživlja nedeljo predvsem kot dela prost dan in njeno praznovanje se omeji samo na občutek prostosti od teže in neprijetnosti vsakdanjega truda. Nedelja je zanj dan odmora in skoraj samo razvedrila.

Današnja posvetna kultura je namreč nedelji odvzela njen začetni verski značaj in ga skuša nadomestiti z begom v zasebno življenje ali z novimi množičnimi obredi kot so šport, veselice, diskoteka, turizem. V izražanju se je prešlo od Gospodovega dne v dan za konec tedna (week-end).

Pri tej spremembi so sodelovale pomembne in objektivne okoliščine: prehod iz pretežno kmečke kulture v mestno in industrijsko z močno koncentracijo ljudi v mestih. Nadalje je pripomogel k temu ritem dela, zlasti na področju uslug, organizacija prostega časa, vedno večje premikanje ljudi, velike možnosti potovanja, avto, poletna hiša, nove možnosti za gojenje raznih športov. Kulturne, politične in športne prireditve se ob sedanjem šolskem in tovarniškem urniku skoraj nujno strnejo na nedeljo.

Vse te nove stvarnosti same po sebi niso slabe ali nezakonite. Dejstvo pa je, da more iz njih prihajati nevarnost, da se zgubi verska razsežnost življenja in časa. Gospodov dan more tako postati navaden človekov dan.

V nedeljo 9. septembra bo na OPČINAH pri Trstu

36. MARIJANSKI SHOD

Začetek ob 16. uri v župnijski cerkvi.

Ob lepem vremenu bo procesija po vasi s kipom Fatimske Marije.

Sledila bo sv. maša na prostem za cerkvijo. Maševal bo škofov vikar dr. Lojze Škerl, govoril pa g. Franc Gačnik iz Slovenije.

Ob neugodnem vremenu bo shod le v cerkvi.

Ker verni Slovenci začinjamo ta dan Leto duhovnih poklicev, prisrčno vabimo vse rojake k molitvi in delu za duhovne poklice za naš narod. Kot uvod v Leto duhovnih poklicev bo ravno Marijanski shod. Mladi, še posebej toplo vabljeni!

Obiskali smo južno Španijo

PRAVLIČNO MESTO POD SIERRO NEVADO

Na večer smo dospeli na cilj našega potovanja v južni Španiji, Granado, to pravlično mesto ob vznožju Sierr Nevada. Omenja se že v 5. stol. pr. Kr., leta 711 po Kr. jo osvojijo Arabci, leta 1031 postane prestolnica neodvisnega maverskega kraljestva in ko pade Córdoba leta 1236 v krščanske roke, postane zadnje zatočišče arabske prisotnosti na Iberskem polotoku. Kralji iz rodu Almoravidov in Almoadov so v teku 250 let napravili iz Granade pravi arhitektonski in umetniški biser. Zadnji maverski kralj Mohamed XII. Boabdil je bil leta 1492 prisiljen Granado izročiti zmagoslavnemu aragonskemu kralju Ferdinandu. Mavri so morali ali sprejeti krščanstvo ali se izseliti. Ista usoda je zadelja Jude.

Ponos Granade je Alhambra, kar v arabščini pomeni »rdeča«, ki leži nad mestom in je bila naselje za maverske kralje. Obdana od mogočnih zidov in stražnih stolpov hrani v sebi čudovite palače in vrtove. Nehote se obiskovalec spomni na pravljicne zgodbe »Tisoč in ena noč«.

Spodnje mesto pa se ponaša s katedralo iz 16. stol. ter kapelo kraljev, kjer počivata med drugimi katoliška kralja (reyes católicos) Ferdinand Aragonski in Isabel Kastiljska, ki sta s poroko združila Španijo in ji dala današnji obseg.

Dve noči in en poln dan smo preživeli v Granadi in bilo je vse prekratko. Ogle dali smo si naselje avtohtonih cigánov, ki živijo v stanovanjih, vdolbenih v pobočje hriba ter prisostvovali njih plesnemu nastopu, zvečer pa si ogledali umetniško izveden ples »flamenco«.

V SRCU ANDALUZIJE

Neradi smo v jutru 1. avgusta dali Granadi slovo. Spustili smo se v ravninsko Andaluzijo, ki je polna oljčnih nasadov in požehtih žitnih polj. Prevozili smo 250 km in opoldne bili v Sevilli, prestolnici Andaluzije. Sprejela nas je za nas nenavadna vročina. Začele so se prve prebavne težave.

Sevilla je danes tretje največje špansko mesto, ima 800.000 prebivalcev, leži na prostorni ravnini, ki je odprta proti Afri-

ki (odtod silna poletna vročina), ob njej teče reka Guadalquivir, ki je od tu plovna tudi za večje ladje. Iz Seville je Kristof Kolumb leta 1492 s svojimi štirimi ladjami odplul proti Indiji, pa odkril Ameriko. Mesto je polno maverskih in krščanskih spomenikov, ponaša se s katedralo v poznem gotskem stilu (posvečena leta 1506), z alcázarjem (bivališčem arabskih emirov), z rojstno hišo slikarjev Murilla in Velasqueza. In kdo ne pozna Sevillo po slikovitem Velikem tednu (Semana Santa).

EDINSTVENA MOŠEJA

V Sevilli smo prenočili in spet je bilo treba na pot. Ob reki Guadalquivir smo po 141 km vožnje dospeli v Córdovo, slavno po svoji preteklosti, pa tudi po svoji sedanjji vlogi na področju umetnosti, industrije, poljedelstva in trgovine. In kdo se ne bi, ko sliši ime Córdoba, spomnil na Aškerčevo pesnitev »Čaša nesmrtnosti«? »Tenne misli misli Abduraman, damščanka mu visi ob boku...«

Leta 756 je postala Córdoba pod kalifom Abduramanom I. sedež maverskega kalifata (drugi, vzhodni je bil v Bagdadu). V 10. stol. je štela 800.000 prebivalcev (sedaj komaj 250.000). Leta 1236 je bilo kordobskega kalifata konec, kajti mesto si je podvrget kastiljski kralj Ferdinand III.

Ponos Córdove je monumentalna mošeja z 19 ladjami, dokončana v 10. stol. V 16. stol. je kordovski kapitelj postavil sredi mošeje baročno katedralo, pravi umetniški nesmisel, kar pa se je dolgoletno izkazalo za pravo srečo. Iz spoštovanja do katedrale je tudi mošeja do danes ostala nedotaknjena.

Popoldne smo dali Córdovi slovo. Prek Sierr Morene smo vstopili v vinorodno pokrajino, kjer slovi kraj Valdepeñas s svojimi vini. Vozili smo se po zahodnem robu dežele La Mancha, kjer je kolovratil plemič Don Quijote s svojim slugom Sancho Pancho. Na večer smo dospeli v Madrid. Za nami je bila južna Španija, pred nami pa še pet dni potovanja. O tem pa prihodnjič!

Jože Jurak

(Konec prihodnjič)

Tu se odpira zelo važna naloga za dušnopastirsko prenavo, ki zna upoštevati pozitivne vidike novega načina preživljanja nedelje, da jih ovrednoti in dopusti, pri čemer pa morajo kristjani še naprej vredno praznovati Gospodov dan in biti zanj pričevalci.

ZADNJI IN DOKONČNI DAN

Za našo kulturo je nedelja sedmi in zadnji dan tedna. Toda v točnem krščanskem pomenu je nedelja prvi dan tedna, dan, v katerem je Bog povzel svoje stvariteljsko delo. Je tudi dan počitka in predokus in poroštvo pravega, zadnjega

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Sv. oče je preteklo nedeljo v popoldanskih urah obiskal starodavno mesto Alatri v Čočariji, ki je po nastanku starejše kot Rim. Povod za obisk je bila 400-letnica najdenja relikvij papeža Siksta I., zavetnika mesta, ki je pretrpel mučeniško smrt v 2. stol. za časa cesarja Hadrijana. Med mašo na prostem (navzoč je bil tudi minister Andreotti) je zbranim govoril zlasti o moči, ki jo daje vera, iz nje pa raste ljubezen. Za primorske Slovence pa je Alatri kraj žalostnega spomina, saj so bili mnogi tam internirani.

■ Ves pretekli teden je tekla v Italiji ostra polemika med DC in ostalimi štirimi strankami, ki sestavljajo vladno poalcijo. Povod za to polemiko je dala sestava nove sardinske deželne vlade, ki naj bi jo vodil vodja sardinske avtonomistične akcijske stranke Mario Melis ob podpori PCI, PSI, PSDI in PRI. Krščanska demokracija, čeprav relativno najmočnejša stranka na otoku, naj bi bila tako potisnjena v opozicijo. Seveda DC tega zapostavljanja ni pripravljena sprejeti in grozi z vladno krizo, če bo do sestave nove sardinske vlade res prišlo.

■ Na letošnjem mitingu prijateljstva je nastopil tudi Armstrong Wiggins, zastopnik Indijancev iz rodu Miskito, ki jih sedanji levčarski režim v Nikaragvi kruto preganja. Od leta 1981 je Wiggins prisiljen živeti v izgnanstvu. Dejal je, da skuša sandinistični režim odvzeti njegovim rojakom lastno kulturo in jo nadomestiti z marksistično. Do sedaj je vojska razdejala 49 indijanskih naselij. Niti španski osvajalci niso bili ob svojem prihodu tako kruti.

■ V Franciji je prišlo do pomirjenja glede »solske vojne«. Novi francoski minister za prosveto Jean Pierre Chevènement je namreč izjavil, da vlada ne bo vztrajala na novem šolskem zakonu, ki je predvideval enotno javno šolstvo na laičnih temeljih, temveč bo le prilagodila dose-danje predpise starega zakona novim okoliščinam. Z drugo besedo: zasebno šolstvo, v prvi vrsti katoliško, bo ohranilo svojo specifičnost, starši pa bodo še naprej imeli pravico svobodne izbire šole za svoje otroke.

■ V Libanonu je pri starosti 78 let umrl ustanovitelj stranke krščanskih maronitov, falanga imenovane Pierre Gemayel, v sedanjji vladi narodne enotnosti eden izmed ministrov in podpredsednik libanonskega parlamenta. Njegov sin, 42-letni Amin je trenutno predsednik libanonske države. Gemayel je še pred smrtjo določil za svojega naslednika v stranki Elieja Karamoja, je pa vprašanje, če ga bodo mladi voditelji desnega krila stranke sprejeli. Pokojni Gemayel je s ponosom vedno poudarjal, da je kristjan in da ima Libanon neodtujljivo poslanstvo med Vzhodom in Zahodom. Nedvomno je njegova smrt povzročila praznino, spričo katere danes ne kristjani ne muslimani te države ne vedo, kaj naj store.

Obsodba referendum o dvojezičnem šolstvu na Koroškem

Na Koroškem so na pobudo Slovencev sovražnega združenja »Heimatdienst« (Služba domovini) nedavno izvedli referendum o dvojezičnem šolstvu na Koroškem. 34.000 podpisnikov je v tem spornem glasu postavilo zahtevo, naj bi se ločil pouk za slovensko in nemško govoreče šolarje. Namen »Heimatdienst« je prozoren: doseglo naj bi se novo ožjenje uradno priznanega dvojezičnega ozemlja in ukinitve nekaterih uradno priznanih dvojezičnih šol, ki imajo le še malo prijavljenih učencev ali pa jih sploh ni več.

Obe osrednji organizaciji koroških Slovencev sta omenjeni referendum obsodili kot zlorabo demokratičnega inštrumenta. Tudi na zadnji Dragi na Opčinah je bilo o tem govorja. Udeleženci s Koroškega so

in večnega počitka, dne, ki ne bo imel konca, ko za njim ne bo drugega dne, torej osmi, zadnji in dokončni dan.

To bo dan, ko bo delo nadomestilo za vedno blaženo gledanje, jok se bo umaknil veselju, boj miru. Seveda to ne sme biti izgovor za lenobnost, ampak opozorilo, da damo svoji dejavnosti pravi pomen in imamo pogum, da uživamo v naprej, kar bomo gledali in upali v prihodnosti.

Kristjan ni naivnež. Ne domišlja si, da bi mogel zemljo spremeniti v raj. Kristjan ne sanja, ampak deluje. Ko zre na ideal, ki se tu ne bo uresničil, si prizadeva, da stvarnost postane vedno bolj podobna onemu idealu. Prepušča pa drugemu dnevu, ki ga bo vpeljal v oni svet, v ono življenje, o katerem je tolikokrat razmišljal, ga pripravljaj in pričakoval.

predložili v nedeljo 2. septembra popoldne zborovalcem resolucijo, ki obsoja novi napad na dvojezično šolstvo na Koroškem in poziva nosilce oblasti, naj se ne dajo zavesti od nacionalističnih hujskave. Resolucija je bila soglasno sprejeta ter poslana na pristojna mesta.

Iz Jugoslavije

Hrvaški evharistični kongres

Cerkev na Hrvaškem bo 8. in 9. septembra slavila sklep evharističnega leta z nacionalnim evharističnim kongresom. K slavju so povabili tudi slovenske katoličane. V soboto 8. septembra bo ob 17. uri v zagrebški stolnici sprejem papeževega odposlanca, dunajskega nadškofa kardinala Franza Königa. Po petih večernicah, pri katerih bo izrečena tudi slovenska prošnja, bodo pozdravi zastopnikov drugih Cerkev. V imenu Slovencev bo kongres pozdravil nadškof Suštar.

Od 18. do 20. ure se bodo zbrale različne narodnosti po zagrebških cerkvah. Slovincem so določili baziliko Jezusovega Srca v Palmotičevi ulici (jezuiti). Pri oblikovanju bogoslužja bodo sodelovali pevski zbori in drugi sodelavci iz dekanij Leskovec in Videm ob Savi. Ob 18.30 bo slovesno mašno slavje vodil ljubljanski nadškof.

Od 20.30 dalje bo bedenje v zagrebški stolnici, ki ga bodo vodili mladi.

V nedeljo 9. septembra bodo sklepne slovesnosti pri Mariji Bistrici. Govorila bosta kardinala König in Kuharić. Po maši, kjer bodo darove prinesli tudi Slovenci, bo evharistična procesija. Ob 16. uri bodo slavje sklenili grkokatoličani, ki bodo odpeli »Moleben« v čast Materi božji.

Smrt uglednega frančiškanskega znanstvenika

Zagrebški »Glas koncila« poroča, da je 23. junija v samostanu v Dubrovniku nenadoma umrl frančiškanski pater dr. Mihael Brlek. Umrli redovnik je bil doma pri Ilirski Bistrici v številni družini. Bogoslovne študije je dovršil v Makarski in v Splitu. Izpopolnjeval se je v Rimu in tudi tam doktoriral. Potem je bil imenovan za profesorja na univerzi Antonianum v Rimu. Opravljaj je mnoge odgovorne službe. Med drugim je bil svetovalec raznih Kongregacij. Zadnja leta je preživel v Dubrovniku. Bil je priljubljen spovednik duhovnikov in redovnic. Dočakal je 73 let.

Pogreba se je udeležil dubrovniški škof Severin Pernek in 43 duhovnikov. Pri pogrebu je bilo več govornikov.

Pokojni Mijo Brlek ima še dva brata, ki sta frančiškana v Jeruzalemu in tam profesorja.

Zavrnitev priključitve k ruski pravoslavni Cerkvi

V javnost je pronicila vest, da je prišlo v nekem hotelu v Visokih Tatrah na Češkoslovaškem do srečanja med voditelji prozeziškega duhovniškega društva »Pacem in terris« z nekaterimi člani češkoslovaške partije s komunističnim dogmatikom Vasilom Bilakom na čelu. Ta je režimskim duhovnikom predlagal, naj bi se katoliška Cerkev na Češkoslovaškem razglasila za narodno Cerkev, se povezala z rusko pravoslavno Cerkvijo in s tem podredila duhovnemu vodstvu moskovskega patriarhata. Baje so duhovniki ta predlog ogorčeno zavrnili.

Ker se je nato o tem začelo govoriti tudi med verniki, so češkoslovaški škofje smatrali za potrebno, da povejo svoje stališče. V uradni izjavi omenjajo tesne ekumenske odnose do ruske pravoslavne Cerkev, obenem pa poudarjajo, da je izključena kakršnakoli priključitev češkoslovaške katoliške Cerkve ruski pravoslavni.

10. septembra veliko slovensko romanje na Barbano. Sv. maša ob 11. uri. Marija nas pričakuje!

Izlet zbora Rupa-Peč na Tirolsko

Tudi letos je vodstvo zbora Rupa-Peč pripravilo za svoje člane in prijatelje zanimiv in privlačen izlet. Izbira je padla na slikovito tirolsko deželo, katere južni del pripada od leta 1918 Italiji, severni pa je ostal v Avstriji. Naravno je pogovorni jezik prebivalstva nemški.

Izlet je trajal tri dni: od 24. do 26. avgusta. Vodič je bil kot prejšnja leta g. Jože Jurak, ki te kraje pozna že iz prvih let svoje duhovniške službe. Vreme ni bilo najbolj naklonjeno, vendar je deževalo samo, ko smo si ogledovali Innsbruck.

Prvič smo se ustavili v Bassano del Grappa. Ker je kar dobro močilo, so le nekateri šli do lesenega mosta na reki Brenta. Po dolini Sugana, ki je domovina pok. demokrščanskega voditelja De Gasperi, smo v opoldanskih urah prišli v Trento, ravno »pravočasno«, da so nam pred nosom zaprli stolnico. Po kosilu v tem mestu smo ob reki Etsch (izg. Eč, ital. Adige) dosegli pri kraju Salurn Južno Tirolsko, kjer smo lahko opazili dosledno izvedene dvojezične napise. Prek prelaza Gamperspass (Passo Palade) smo dospeli sredi popoldneva v Meran.

Naši izletniki so bili presenečeni nad prostranimi sadovnjaki in vinogradi, nad ličnostjo krajev in nad urejenostjo pokrajine. Povzpeli smo se h gradu Tirolu, po katerem je dežela dobila ime in spet smo imeli »srečo«: pravkar so ga zaprli. Prenočili smo v gosposkem delu mesta v Obermais.

Drugi dan potovanja je napovedoval turoben; naš cilj je bil St. Moritz v Švici. Po dolini Vinschgau (Venosta) smo se ob reki Adizi vzpenjali vedno višje. Pri kraju Taufers (Tubre) 1200 m nad morjem smo prešli v Švico, kjer se na tem ozemlju govori ladinsko. Povzpeli smo se 2149 m visoko, da smo se na prelazu Peč (Passo del Fuorno) lahko spustili v dolino Engadin. Ta ima dva dela: zgornji sega od St. Moritza do Zernea, spodnji pa do švicarsko-avstrijske meje. Glavna reka doline je Inn, ki izvira pod mogočnim gorovjem Bernina (4050 m).

St. Moritz je znano zimsko turistično središče, poleti pa ni tako zanimiv, saj so njegova privlačnost prav smučičarji. Nakupe pa se da seveda opraviti v vsakem času, kar je zlasti ženski svet dobro izkoristilo.

Dve uri je trajala vožnja po dolini Engadina, da smo prišli do avstrijske meje. Dež, ki nam je do tedaj prizanašal, se je okrepil in nas spremljal do turističnega kraja Seefeld nad Innsbruckom. Leta 1972, ko so bile v Innsbrucku zimske olimpijske igre, so nekatere tekme potekale tudi v tem kraju, ki leži 1200 m visoko. Takrat so zgradili celo vrsto objektov in Seefeld je čez noč postal važen turistični kraj.

Prenočili smo v imenitnem hotelu, zjutraj pa v dežju odpotovali v Innsbruck. Ogledali smo si mestno središče z Zlato hišo, stolnico in grobnico, v kateri je pokopan avstrijski cesar Maksimilijan I. Ker nas je čakalo kosilo v Brixnu (Bressanone) onkraj prelaza Brenner, se ni smelo smeli preveč kasnit. Dobro, da smo se lahko poslužili avtoceste.

Malo čez poldne smo spet bili na Južnem Tirolskem, to pot s severne strani. Ustavili smo se v škofijem mestu Brixen (naš Bled in njegov grad je do leta 1808 bil last brixenških škofov). Tudi dolina Vinschgau (izg. Vinšgau) je spadala v območje brixenških škofij. Tako so pred stoletji prišli v blejski kot nekateri škofovi uslužbenci iz te doline. Ljudje so jim rekli Finšgauerji; iz tega imena je nastal priimek Finžgar, ki na območju Radovljice ni redek in ga je imel tudi naš veliki pisatelj Fr. Sal. Finžgar.

V Brixnu, ki leži ob sotočju rek Eisack (Isarco) in Rienz, smo prav v tem sotočju imeli v hotelu Gasser kosilo, medtem ko so se po Rienz vršile kajaške tekme (cano). Mesto je bilo vredno ogleda, a čas tega ni dovoljeval. Zavili smo ob Rienz v Pustriško dolino, ki veže Južno Tirolsko z Vzhodno. Sredi doline je mesto Bruneck, kjer smo opravili nedeljsko dolžnost. Pravkar bi se morale pričeti večernice, pa so prijazni kapucinski patri vernike pozvali, naj ostanejo kar pri naši maši. G. Jurak je v nemščini povedal, kdo smo in od kod ter podal navzočim povzetek slovenske pridige, pevcu pa so postavili s slovensko pesmijo najprej v cerkvi, potem pa še na trgu pred njo.

Ura je bila že pet popoldne, mi pa še vedno na Tirolskem. Pognali smo zato vozilo in čez dobro uro bili v Cortini

d'Ampezzo. Celo sonce se nam je to pot prikazalo. Seveda smo se za nekaj časa ustavili pri zimskem olimpijskem stadionu, potem pa spet na pot. Po dolini Cadore in prek prelaza Mauria smo se znašli v Karniji, se pri Venonu kar ob cesti še enkrat okrepčali, nato pa malo pred polnočjo srečno prispeli domov.

Vsem, ki so izlet omogočili in ga napravili prijetnega, pa iskren »Bog plačaj!«

Misijonar V. Kos o knjigi »Most čez ocean«

P. Vladimir Kos, ki poučuje na jezuitski univerzi v Tokiu na Japonskem in je tudi priznan slovenski pesnik (tudi naš list je večkrat deležen njegovih stvaritev) se je konec avgusta mudil na delovnem oddihu v gozdovih pod goro Fudži (napisal naj bi za svoje študente tekst za logiko). Tam ga je dosegla nova knjiga Zore Piščančeve »Most čez ocean«.

V pismu od 20. avgusta se ji je toplo zahvalil za poslano povest, obenem pa dodal:

Iz srca vam čestitam k tej stvaritvi! Če sem vesel vsake lepe slovenske knjige, sem pa še posebej vesel vsake večere nove povesti, ker znate tako lepo večerniško pripovedovati. Jaz sem že od mladih let občudovalec večerniških povesti, ki postavljajo slovenske ljudi v svet, kjerkoli že, da ga pristno slovensko ali krščansko oblikujejo. Občudujem vašo dejavnost, da nudite zdravo duhovno hrano znanim in neznanim Slovincem... Naj vam naš Gospod, ki je vir lepega ustvarjanja, po svoji ljubi Materi nakloni novih, zmeraj novih navdihov in moči za vsako prihodnjo delo.

Z najdražjim, kar imamo - na oddih

Pogosto, zlasti pa v poletnih mesecih mnogi razmišljajo, kam bi šli na oddih. Za oddih imamo mnogo izrazov: počitnice, dopust, letovišče, taborjenje, potovanja itd. Malokdo pa pomisli, da bi bil nam vsem potreben tudi oddih za najdražje, kar nosimo v sebi, in to je duša.

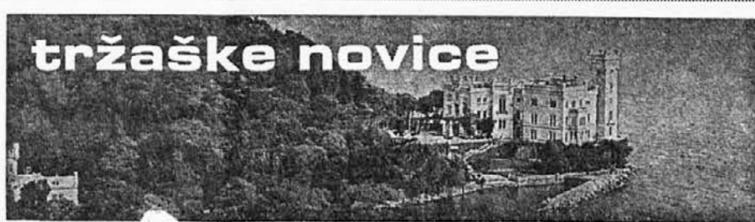
Dom duhovnih vaj nad Trstom je prijeten kraj za oddih najdražjega, kar imamo. Oddaljen je od mestnega hrupa in cestnega prometa. V njem vlada tišina, ki je duhovni zbranosti nujno potrebna, ker Bog se javlja v tišini, kakor je doživel to prerok Elija. V prvem berilu za 19. navadno nedeljo v cerkvenem letu beremo:

»Tiste dni je prišel prerok Elija do božje gore Horeb in je prebival v votlini. Glej, prišla je Gospodova beseda. In Gospod je rekel: "Pojdi ven in vstopi se na gori pred Gospoda!" In glej, šel je mimo. Strašen, silen veter, ki cepi gore in lomiti skale, je bil pred Gospodom. Gospod ni bil v vetru. Za vetrom je bil potres, Gospod ni bil v potresu. In za potresom ogenj, a Gospod ni bil v ognju. In za ognjem tiho, lahko šumljanje... Ko je Elija to slišal, si je zagrnil obraz s svojim plaščem.»

Kako lep opomin za nas, udeležence duhovnih vaj, ki so bile letos za starejše žene in dekleta od 10. do 12. avgusta zvečer. Skoda, da smo to berilo slišale ob zaključku. Če bi ga slišale na začetku, bi nam gotovo koristilo, da bi bile bolj tihe in zbrane ne samo pri poslušanju božje besede, ampak tudi v vmesnem času, zlasti ob pogrntjenih mizah. Naj nam velja ta božji opomin za prihodnjico.

V teku duhovnih vaj se duša vsaj nekoliko umiri in človek, ki je posoda duše, se prost vsakodnevnih skrbi in dela oddahne. Ob molitvi in poslušanju božje besede se v razmišljanju pogovarja z Bogom ter v luči njegove milosti pregleda svoje življenje, ker ga ne moti zunanji svet.

Če pomislimo, da duša prebiva v nas, si moramo priznati, da se malo, premalo zanimamo zanjo. Potisnjena je nekam v ozadje našega življenja. In vendar je duša najdražje, kar je Bog vdihnil v nas. Vsak dan, morda tudi večkrat na dan ponavljamo: »Oče naš, ki si v nebesih... Daj nam danes naš vsakdanji kruh...« Tako molimo. Toda pogosto molimo samo z ustnicami. Ni dolgo tega, ko sem slišala duhovnika, ki se je pri molitvi Oče naš... med mašo ustavljal in posvaril vernike: »Prosim vas, molite počasi z mano in premislite, kaj izgovarjate! Smo v cerkvi, pri sveti daritvi, ne na trgu Ponterosso...«

tržaške novice

Poslanica papeža Janeza Pavla II. tržaškemu škofu

Ob proslavi 25-letnice posvečenja Italije Marijinemu brezmadežnemu Srcu, ki bo to nedeljo ob 11. uri v Marijinem svetišču na Vejni nad Trstom, je sv. oče poslal tržaškemu škofu Bellomiju osebno poslanico, v kateri pravi med drugim, da naj postane to svetišče pristen kraj za srečevanje z Bogom, zelenica apostolske obnove, središče krščanske in marijanske duhovnosti, stalni oddajnik evangelizacije in stičišče solidarosti med ljudstvi in narodi. Zlasti pa naj svetišče Marije, Matere in Kraljice na Vejni postane kraj srečanj v bratstvu in miru med narodi Vzhoda in Zahoda. Kajti Marija je po besedah dogmatične konstitucije »Luč narodov« tista, ki prosi za družine narodov, da so srečno povezane v miru in slogi v eno samo božje ljudstvo v slavo presvete in nedeljive Trojice.

Rojan

V Marijanskem letu 1954 ob prvi stoletnici razglasitve verske resnice o Marijinem brezmadežnem spočetju smo v naselju Lajnarji postavili spominsko kapelico. Načrt zanjo je napravil arhitekt Vilko Čekuta, ki živi sedaj v Ameriki. Kapelica je bila blagoslovljena na praznik Marijinega vnebovzeta leta 1954. Lep Marijin kip nam je podaril župnik Štefan Sissot. Prej je bil na Marijinem oltarju v cerkvi, a ga je zamenjala podoba. V procesiji smo kip prenesli do kapelice. Slovesnosti se

Zal, je resnica, kar je neki Indijanec dejal o nas: »Vi kristjani, ste podobni temule kamnu, ki sem ga zdajle vzel iz potoka. Od zuma je ves moker... Če bi ga pa razklal, bi videl, da je znotraj popolnoma suh.«

Naše versko življenje je večkrat samo navada, tradicija; obiskujemo mašo, prejemo zakramente, se udeležujemo raznih skupnih pobožnosti, pozabljamo pa na poglobitev, kar nam Cerkev posebno po drugem vatikanskem koncilu tako zelo priporoča. Po koncilskem duhu se maša prinese tudi za nas s pristopom duhovnika k oltarju. V sveto daritev je vključeno zdaj poslušanje božje besede; biti moramo prisotni in sodelovati od začetka do konca. Če hočemo biti odkriti do samih sebe, bomo kmalu ugotovili, da smo raztreseni, saj imamo še vedno radi rožni venec v rokah ali pa si med seboj šepetamo nepotrebne reči, kar je za Kristusa, ki se za nas na oltarju daruje gotovo žaljivo.

Vse to in še mnogo drugega smo spoznale v teku duhovnih vaj. Vrnile smo se na svoje domove duševno in telesno spočite, predvsem pa bogatejše v spoznanju naše krščanske vere. Sedaj pa je na nas, da bomo vsak dan s svojim življenjem pričevale za Kristusa.

G. misijonarju Francu Jerebu, ki nam je iz svojih bogatih izkušenj razlagal božjo besedo in vpletal vmes dogodke o njegovih vernih Kitajcih, ki bi nam bili lahko v marsičem za zgled, se še enkrat prav iz srca zahvaljujemo.

Gospode dušne pastirje pa prosimo, da bi v svojem delokrogu pridobili vsaj eno ali dve osebi za obisk duhovnih vaj, pa naj bodo kjerkoli in za katerikoli stan in starost.

Udeleženka

Leto duhovnih poklicev v Sloveniji

Slovenske škofije bodo v soboto 8. septembra na praznik Marijinega rojstva začele Leto duhovnih poklicev, ki bo trajalo do 30. junija prihodnjega leta. V Marijinih svetiščih na Ptujski gori za mariborsko, na Brezjah za ljubljansko in na Sveti gori za koprsko škofijo bodo v soboto 8. septembra skupne molitve in prošnje za duhovne poklice. Povsod bodo so-maševanje in molitveno slavje vodili krajevni škofje.

Letu duhovnih poklicev se bomo pridružili tudi verniki iz zamejstva, saj nam še bolj primanjkuje duhovnih poklicev kot pa v matični domovini.

je udeležilo izredno veliko ljudi, nad tisoč. Kapelica je vsa leta z ljubeznijo oskrbovana. Nikoli ni brez cvetja.

Za tridesetletnico blagoslovitve smo se v nedeljo 26. avgusta ob petih popoldne zbrali pri kapelici, kjer je bila sveta maša. Bilo nas je kar lepo število. Počastili smo Marijo in obnavljali spomine. - ZS

»Naš praznik« v Boljuncu

Kot je že tradicija, je bil na prvo nedeljo septembra »Naš praznik«, ki ga prireja dolinska sekcija Slovenske skupnosti. Slavje je bilo v Boljuncu na prostoru za gledališčem F. Prešeren. Začelo je že v soboto 1. septembra z družabno zabavo in kioski, nato pa se je nadaljevalo v nedeljo 2. sept. s kulturnim sporedom in nagovori prirediteljev, zaključilo pa se je spet z družabnostjo v ponedeljek 3. sept.

Glavni del prireditve je bil v nedeljo popoldne. Nastopili so godba Breg, mešani zbor Pod skalo iz Črnega kala z vrsto pesmi ter tamburaši iz Boljunca. Zvečer pa je za zabavo poskrbel ansambel Zvezde z Opčin. Vsi ti nastopi so ustvarili prijetno in veselo razpoloženje, medtem ko so dobro založeni kioski poskrbeli za ostalo.

V nedeljo je bila tudi na programu beseda prirediteljev Slovenske skupnosti. Najprej je spregovoril tajnik sekcije iz Doline Sergij Mahnič, ki se je dotaknil nekaterih krajevnih problemov, med temi industrijskega razvoja in sploh delovanja v občinskem merilu. Za njim je o splošnem političnem položaju slovenske manjšine spregovoril deželni tajnik Andrej Bratuž, ki se je zlasti dotaknil vprašanja za-konske globalne zaščite pa tudi položaja po letošnjih evropskih volitvah. Deželni tajnik je tudi obsodil zadnje protislovenske akcije na Krasu. Podčrtal je nujnost samostojnega nastopanja, ki je lastno vsem zavednim manjšinam. Nedeljske prireditve sta se udeležila med drugimi tudi deželni svetovalec Drago Štoka in pokrajinski tajnik Zorko Harej.

»Naš praznik« je zelo dobro uspel in udeležilo se ga je res zelo številno občinstvo. To vse je lahko jamstvo za nadaljnje podobne prireditve, ki so pravi izraz našega čutenja in naše narodne zavesti.

»Praznik solate« na Kolonkovcu

Prireja ga PD Kolonkovec. Spored je naslednji:
V soboto 8. sept. ob 16. uri tekma v sajenju solate (njiva Pepija Stoper, ulica Antico 13); ob 17. uri odprtje kioskov; ob 19. uri ples ob zvokih ansambla »Veseli godci«.

V nedeljo 9. sept. ob 15. uri odprtje kioskov; razstavljen bo najlepša solata. Sledi glasovanje o najboljši. Ob 19. uri ples ob glasbi ansambla TAAMS in nagrajevanje.

V ponedeljek 10. sept. zvečer zaključek praznika.

Delovali bodo dobro založeni kioski, točilo se bo domače vino. Iz praktičnih razlogov bo vhod na prireditveni prostor le iz ul. Costalunga. Vabljeni!

ZUPNIJA RICMANJE - DOMJO

vabi na

KONCERT SLOVENSKEGA OKTETA

v nedeljo 16. septembra ob 16. uri

v cerkvi sv. Jožefa v Ricmanjih.

Sodeluje organist prof. Hubert Bergant.

Šestdnevni izlet in romanje v Apulijo

Bazovski župnik g. Zivic je neutrudljiv organizator, zato nam vsako leto pripravi daljši izlet-romanje. Letos nas je popeljal na skrajni jugovzhodni predel Italije v pokrajino Apulijo.

Pred cerkvijo v Bazovici je bilo 27. avgusta zgodaj zjutraj zelo živahno, avtobus se je polnil in končno odpeljal; še kratek postanek v Padričah, Trebčah in na Opčinah, tu so vstopili še manjkajoči in začelo se je naše šestdnevno potovanje.

Po avtocesti smo se peljali do Benetk, od tu ob morju (s postankom v Pomposi in Loretu) do S. Giovanni Rotondo. To mesto, ki leži na hribu sredi polotoka Gargano, kjer smo dvakrat prenočili, je danes romarski kraj. V kriпти, kjer je po-

kopan p. Pio da Pietralcina smo imeli skupno sv. mašo. Ogledali smo si veliko bolnišnico, ki je zgrajena iz miloščine in po zaslugi tega patra ter čudovit križev pot, delo umetnika Messine. Obvozili smo tudi ves polotok Gargano, šli skozi Foresto Umbra na Monte Sant'Angelo, kjer je cerkev zgrajena v pečini nad morjem.

Mesto Bari je bilo cilj našega potovanja. Tudi tu smo dvakrat prenočili. Po starem mestu, kjer je cerkev sv. Nikolaja in bazilika nas je spremljal vodič. Popeljal nas je tudi po novejših predelih mesta in nas seznanil z njegovo zgodovino. Iz Barija smo odšli na ogled Matere-Sassi, Alberobella - trulli, Grotte di Castellana - prelepe jame.

Ogledali smo si tudi pokopališče vojakov, padlih onstran morja (Sacario dei Caduti oltremare). Kot v Cagnacco pri Vidmu, tako tudi tu hranijo 22 knjig z imeni 98.000 padlih v Rusiji.

Na povratku smo obiskali Loreto, ki je največja italijanska božja pot. Pri maši v nazareški hišici smo molili k Materi božji. Ogledali smo si še cerkev in zakladnico ter devet kapel, med njimi tudi slovensko, ki je posvečena sv. Cirilu in Metodu. V Loretu smo zadnjič prenočili. Naslednji dan smo se ustavili še v San Marinu. Vrnili smo se polni lepih vtisov ter duhovno in kulturno obogateni. Za pripravo in organizacijo se g. župniku Zivicu lepo zahvaljujemo.

E. S.

Skavtski tabor volčičev in veveric

Poletna dejavnost skavtske organizacije je bila letos še zlasti pomembna in bogata. Poleg III. zamejskega jamboreca, ki je združil skavte in skavtince s Koroske, Tržaške in Goriške, se je v Rovtah pri Logatcu odvijal tudi tabor najmlajših članov — tržaških volčičev in veveric. (Goriški sovrtniki so taborili posebej.)

Takoj ob prihodu 1. avgusta so si na travniku sredi samotnih domačij uredili svoj »bivanjski prostor«: postavili so številne šotore, dvignili jambor in se sprijeli s tabornimi zgradbami. Po začetnem delu je življenje na taboru steklo živahno in sproščeno. Program, ki ga je vodstvo začrtalo v Trstu, je obsegal najrazličnejše dejavnosti: od izletov v naravo in spoznavanja okolja do skavtskih iger in urjenja v ročnih spretnostih.

Najprej so se naši najmlajši seznanili z okolico tabora. Obiskali so Vrhnico in Cankarjevo rojstno hišo, ogledali so si Tehnični muzej v Bistri in zaključili svoj celodnevni izlet z zabavo in osvetožitvijo v bazenu. Poleg tega so se pomerili v veliki orientacijski igri, ki jih je v obliki izleta pripeljala do bližnje vasi Podlipa. Tudi »Dan narave« je predstavljal veliko doživetje.

Seveda predvideva življenje v naravi tudi nekaj deževnih dni. In teh letos res ni manjkalo, zato smo jih izkoristili za »mirnejšo« dejavnosti. Tako so se nekateri preizkusili v likovnem izražanju, medtem ko so se ostali razživeli s pesmijo in jo popestrili z mimiko in plesom. Vsaka skupina je še s posameznimi voditelji poglobljala znanje, ki si ga je pridobila med letom na tedenskih sestankih.

Med važnejšimi dejavnostmi naj omenimo tudi športni dan, oz. skavtsko olimpiado. Po slovenskem začetku so se naši najmlajši pomerili v najrazličnejših panogah in igrah. Zaključna slovesnost je bila ob večernem tabornem ognju, ko smo nagradili šestorice, ki so se najbolj izkazale.

V nedeljo so tabor obiskali številni starši in prijatelji, med katerimi naj omenimo tabornike iz Pirana in Izole. Na ta dan je bila maša še posebno slovesna: daroval jo je naš duhovni vodja g. Tone Bedenčič, izoblikovali pa so jo otroci sami s svojim sodelovanjem.

Po nedeljskem premoru je delo na taboru zopet steklo. Večje dejavnosti so se prepletale z manjšimi — vse do zadnjega snemanja zastave 11. avgusta, ko se je tabor tržaških volčičev in veveric z uspehom zaključil. Uspeh pa gre nedvomno pripisati tudi požrtvovalnosti načelnika Zorka Gorjana in podnačelnika Aleksa Sosiča, ki sta tabor vodila.

Borovnica

■ Za novega glavnega urednika vatikanskega dnevnika »L'Osservatore Romano« je sv. oče imenoval prof. Mária Agnesa. Nasledil bo prof. Valerija Volpinija, ki je bil na čelu lista od 6. januarja 1978. Agnes je profesor zgodovine krščanstva na rimski univerzi, od 1973 do 1980 pa je bil tudi predsednik italijanske KA. Poleg tega je trenutno občinski svetovalec v Rimu. Izvoljen je bil kot neodvisen na listi DC.

Misli po pevskem festivalu

Res ne gre tu za festival v pravem pomenu besede; gre za pevsko, zborovsko tekmovalno Seghizzi v Gorici. Po svoje pa lahko to imenujemo tudi festival, saj gre za praznično večeravno prireditev z mednarodno uveljavitvijo. Ta goriški festival daje našemu mestu posebno vlogo v kulturnem in širšem socialnem merilu, zlasti v duhu prijateljstva in zблиževanja med narodi.

Letos so nastopajoči zbori dosegli gotovo določene uspehe, pa tudi neuspehe. Predvsem so prednjačili severnjaški, skandinavski ansambli. Norveški pevci so odnesli prve nagrade, švedski druge v glavnih skupinah polifonske in folklorne kategorije. Manj so se morda letos obnesli vzhodnoevropski pevski zbori (Poljaki, Bolgari, nekaj več Madžari). Niti ni blestelo predstavnštvo iz Jugoslavije. Slovenski zbor iz Nove Gorice more verjetno svoje zadnje mesto v polifonski lestvici delno pripisati tudi ne povsem posrečeni programski izbiri. Sploh bi morda kazalo premisliti, kako v bodoče zagotoviti večjo težo in sploh častno uveljavitev na tem mednarodnem zborovskem forumu. To velja tako za zbor iz Slovenije (ki lahko dajo za to zadostna in resna jamstva, kot za naše v zamejstvu). Prav slovenska prisotnost na taki zborovski mednarodni manifestaciji, kot je goriška, bi morala odražati tudi resnično in ne le simbolično ta košček zemlje, na katerem živimo tudi Slovenci že dolga stoletja!

Na šibkejši ravni nekaterih zasedb kaže npr. dejstvo, da so v itak skromni moški polifonski kategoriji podelili šele tretjo nagrado. Zakaj so danes moški zbori vedno bolj šibki?

Veliko bi bilo še stvari, o katerih bi se dalo tu razpisati. Letos naj med drugim zabeležim le katero. Programi posameznih

zborov, posebej v mešani polifonski zasedbi so bili brez dvoma preobteženi. Kilometrski skladbe, prave kantate gotovo niso spadale na tak natečajni večer. Se posebej ne, ko je vsak zbor zapel kar štiri skladbe. Tako je potem naravno vsak zbor zavzel kar pol ure večera. Norveški mešani zbor, prvi v polifonski skupini, je tako prišel na vrsto šele nekaj pred eno uro zjutraj! Ali je to resno? Ali si ni mogoče omisliti kakega pravilnika z določeno mejo v dolžini skladb? Zakaj pa bi ne zadrževali tudi le po tri skladbe, saj bi žirija lahko prav tako dobro ocenila nastopajoče.

Morda bi tudi spet kazalo pomisliti na izbiro obveznih pesmi kot je bilo v navadi mnoga prejšnja leta. S tem bi gotovo nekako poenotili programe in bi se tudi vsaj delno izognili prej omenjenim nevesočnostim. Prav tako pa bi recimo z ustreznim natečajem za obvezne skladbe prispevali k nastajanju novih kompozicij in s tem nedvomno dali originalen prispevek v splošno rast moderne, sodobne polifonije.

Na vsak način pa zasluži organizacija pevskega natečaja C. A. Seghizzi v Gorici vse priznanje za kar se da lep in dostojen potek festivala. Zato si lahko le želim, da bi se ta še nadalje odvijal, tudi s potrebnimi dopolnili in spremembami.

Ko prireditelji razmeščajo razne pevske zborove za nedeljske maše po gorških ali okoliških cerkvah, naj še pomislijo na to, da imamo tudi razne slovenske službe božje. Res, da so pred leti (še lani) razni pevski zbori že nastopili tudi pri slovenski maši na Travniku, a vedno le po zavzetih prošnjah slovenskega organista. Ali bi ne lahko sami vedno vzeli v poštev vsaj eno slovensko mašo?

ab

Duhovna srečanja

ob začetku šolskega leta bodo:

V torek 11. septembra v župnijski dvorani v DOBERDOBU od 9. do 10. ure za croke iz osnovne šole, od 9. do 12. ure pa za nižjo srednjo šolo. Enaki srečanja bosta tudi v župnišču v SOVODNJAH popoldne od 15. do 16. ure za osnovno šolo, od 15. do 18. ure za nižjo srednjo šolo.

V sredo 12. septembra v Zavodu sv. Družine v GORICI od 9. do 10. ure za osnovno šolo, od 9. do 12. ure za nižjo srednjo šolo. Popoldne od 15. do 18. ure za mladino nad 14. letom. Zvečer ob 19. uri pa za mladino nad 20. letom in mlade zakonce.

S temi duhovnimi srečanja začnemo skupaj z vsemi kristjani po svetu tudi Leto duhovnih poklicev, v katerem bomo globlje razmišljali predvsem o temeljni poklicnosti vsakega kristjana. Pripravili se bomo tudi na veliko mladinsko srečanje, ki bo za vse Slovence v Stični v soboto 22. septembra 1984.

Tabor narodnosti na Koroškem

Na pobudo kulturno-političnih mladinskih organizacij iz Slovenije in zamejstva je letos Zveza slovenske mladine Koroške organizirala Tabor narodnosti na Peršmanovi domačiji nad Železno Kaplo. Srečanje se je začelo v četrtek 23. avgusta s pozdravnimi nagovori sodelujočih skupin. Iz matične domovine so sodelovali predstavniki RK ZSM Slovenije, občinskih obmejnih konferenc iz Gorenjske in Prekmurja ter predstavniki iz zamejstva tj. Mladinskega odbora SKGZ in Mladinske sekcije SSK.

Namen tabora je, da se mladi pripadniki različnih narodnosti, ki živijo na območju SR Slovenije in sosednih držav med seboj spoznajo ter izmenjujejo izkušnje o kulturnem in političnem delovanju na narodnostno mešanih ozemljih.

Letošnja prireditev je potekala v duhu spoznavanja koroške stvarnosti. Na razgovor je organizator povabil razne družbeno-politične delavce. Krovni organizaciji koroških Slovencev sta predstavila tajnik NSKS Franc Wedenig in tajnik ZSO Feliks Wieser. Podala sta kratek zgodovinski oris koroškega vprašanja in se osredotočila na trenutno vprašanje v zvezi z referendumom o dvojezičnem šolstvu in bližnjimi deželnozborski volitvami.

V petek 24. avgusta je potekal razgovor s predsednikom socialistične mladine Avstrije Gusenbauerjem in tajnikom socialistične mladine Koroške Kaiserjem. Predavatelja sta označila nasprotovanje dvojezičnemu šolstvu kot napad na mirno

sožitje med obema narodnostnima skupnostima.

V popoldanskih urah so si udeleženci ogledali tovarno celuloze Obir, ki tesno sodeluje s slovensko celulozno industrijo. Tovarna v odlični meri ohranja delovno silo doma in s tem preprečuje odseljivanje ter z njim povezano asimilacijo. Po ogledu tovarne je udeležence pozdravil predsednik ZSM Jugoslavije Goran Radman. Zaželel si je med drugim tesnejšega, neposrednega sodelovanja z mladinskimi združenji iz zamejstva. Večer se je zaključil z ogledom reportaže, ki jo je pripravila RTV Ljubljana o dvojezičnem šolstvu na Koroškem. Na to tematiko je kasneje spregovoril predsednik ZSO Marjan Sturm.

V soboto je občinski svetovalec Fric Kert predstavil stranko Alternativne liste Avstrije, na kateri kandidira za septembarske deželnozborske volitve. Obrazložil je tudi svoje poglede na politično udejstvovanje Slovencev na Koroškem.

Tabor se je zaključil v nedeljo 26. avgusta z razgovori za nadaljnje sodelovanje. Domenili smo se, da bo naslednji tabor narodnosti v Italiji, po vsej verjetnosti na območju Kanalske doline.

Zal se tabora niso udeležili predstavniki italijanske narodne skupnosti. Menimo, da je osveščanje sosednega naroda eden bistvenih pogojev sožitja.

Širite „Katoliški glas“

Solske sestre so zborovale v Tinjah na Koroškem

V nedeljo 23. julija so prihitele provincialne predstojnice in delegatkinje devetih provinc z vrhovnim svetom iz Rima v gostoljubnost Dona v Tinjah. Bile so iz petih različnih jezikovnih področij. Prva dva dni je bila duhovna obnova, potem pa osem dni intenzivnega dela po skupinah. Razpravljale so, kako bi v današnjih razmerah vršile svoj apostolat. Ugotovile so, da morajo biti usmerjene v prihodnost, učiti pa se iz preteklosti. Solske sestre je sprejel tudi celovski škof Capelari.

OBVESTILA

Duhovna obnova za družbenice in žene bo v nedeljo 9. septembra v Zavodu sv. Družine v Gorici. Začetek ob 9. uri, sklep ob 18. uri s sv. mašo. Ob 8.30 bo vozil poseben mestni avtobus od južne postaje po korzu do Zavoda sv. Družine.

Vse goriške in tržaške strežnike, ki bodo romali prihodnji ponedeljek na Barbanovo obveščamo, da morajo prinesiti s seboj lastna strežniška oblačila. Vsako leto so bili nespornost, zato prosimo, da se letos držite tega navodila. Romarska maša bo ob 11. uri, zato vas prosimo, da boste pravočasno v zakristiji!

Seja Združenja cerkvenih pevskih zborov - Gorica bo v ponedeljek 17. septembra ob 20.30 v Katoliškem domu.

Ronke. PD Standerž uprizori veseloigro v treh dejanjih »MOČ UNIFORME« v nedeljo 9. septembra ob 17. uri v dvorani cerkve sv. Štefana v Romjanu. Vstop prost. (Organizira slovenski ženski pevski zbor iz Ronk.)

Mladinsko srečanje v Stični. To letošnje že četrto srečanje verne slovenske mladine v Stični bo v soboto 22. septembra. Začelo se bo ob 10. uri, zaključek bo ob 16.30. Ob 14.30 bo somaševanje slovenskih škofov in vseh prisotnih duhovnikov. Srečanje prireja Medškofijski odbor za študente. Namenjeno je vsem vernim študentom, srednješolcem, delavski in kmečki mladini. Vodilna misel Stične '84 je: Poklicani smo k zvestobi.

DAROVI

Za Katoliški glas: N. N. 50.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: prof. Marija in dr. Metka Kacin ob peti obletnici smrti tete s. Ahacije 100.000 lir.

Za Našo pot: Almira Peric v spomin pok. moža Dominika 20.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: Janez Grum, ZDA 100 dolarjev.

V spomin Dominika Vidmar žena Almira z željo, da bi se v vsakem spodaj navedenih krajev zmolil dne 8. sept. 1984 očenaš za dušo pokojnega: za cerkev sv. Ivana v Gorici, za Zavod sv. Družine, za Alojzijevešče, za sestre Čudodelne svetinje in za Sv. goro po 20.000 (skupaj 100.000) lir.

Za cerkev na Opčinah: N. N. 750.000; N. N. 20.000; razni 24.000 lir.

Za cerkveni zbor na Opčinah: Francka Persič, Opčine 15.000 lir.

Za cerkev na Banah: družini Rehar in Leone v spomin na Leonarda Ban 30.000 lir.

Za Slomškov dom v Bazovici: N. N. 60.000; ob pogrebu Petra Losi 50.000; N. N., Trst 5.000 lir.

Za cerkev na Repentabru: žena Jole in starša Zoran in Zlatka ob smrti Andreja Tavčarja 100.000 lir.

Za MPZ Vesela pomlad z Opčin: družina Dolenc ob poroki Tatjane in Edija 25.000 lir.

V spomin na svoje pokojne starše Angela in Lucijan Sedmak za gobavce misijonarja I. Štanta 50.000 lir.

Ena Strekelj, Trst: za Marijin dom v Rojanu 10.000 in za Katol. glas 10.000 lir.

Za cerkev v Bazovici: Livio Dose, Trst 50.000; Pattavina, Padriče 50.000; v spomin Ane Lavrenčič 50.000; Darinka Leban 40.000; družina Seražin v spomin očeta Jožkota 40.000; Marija Ražem 30.000; N. N., Trst 20.000; Fabio Ferfoglia 10.000; Ravalico, Trst 10.000; Silvestra Ražem 10.000; Pierina Žagar v spomin moža Angela 10.000; Gudeljevič-Križmančič 5.000; Marija Rudetova 5.000; Marija Križmančič 5.000; v spomin Ljubota Križmančič 5.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: družina Pregarc, Ricmanje v spomin pok. moža in očeta Vladimira 40.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda pri Domju: Vera Turk, Trst v spomin na pok. mamo Amalijo 50.000; N. N., Trst 10.000 lir.

Za slovenske misijonarje: N. N. 400.000 lir.

Za misijone: Z. J., Trst 200.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N., Sovodnje 50.000; N. N., Gabrje 5.000; N. N., Rupa 5.000 lir.

Spored od 9. do 15. septembra 1984

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Kukavičji Miheec. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Kabaret. 14.10 Kulturna srečanja. 15.00 Na počitnicah. 16.00 Turizem. 18.00 Denery Adolph-Malliam: »Marijana«.

Ponedeljek: 8.20 Trim za vsakogar. 9.00 Otroški kotichek. 9.40 Film. 10.10 Koncert. 11.30 Zapiski na robu. 12.00 A. Capuder: »Rapsodija 20«. 13.20 Zborovska glasba. 14.10 130 let Družbe sv. Mohorja. 17.10 Klasični album. 18.00 Monografija.

Torek: 8.20 Turizem. 8.45 Konjiček za vsakogar. 9.10 Zdravniški nasveti. 9.40 Niti življenja. 10.10 Koncert. 11.30 Zapiski na robu. 12.00 A. Capuder: »Rapsodija 20«. 14.10 130 let Družbe sv. Mohorja. 15.00 Mladi mladim. 17.10 Klasični album. 18.00 M. Rožanc: »Zračna puška«.

Sreda: 8.20 Trim za vsakogar. 8.45 Domače živali. 9.15 Iz našega vsakdana. 9.45 Pesniki. 10.10 Koncert. 11.30 Zapiski na robu. 12.00 T. Partljič: »Volk na madridskih ulicah«. 13.20 Mladinski zbor Glasbene matice. 14.10 130 let Družbe sv. Mohorja. 16.00 Folklor narodov Jugoslavije. 17.10 Klasični album. 18.00 Trst ponoči.

Četrtek: 8.20 Turizem. 8.45 Konjiček za vsakogar. 9.10 Zdravniški nasveti. 9.40 Črtica. 10.10 Koncert. 11.30 Zapiski na robu. 12.00 T. Partljič: »Volk na madridskih ulicah«. 14.10 130 let Družbe sv. Mohorja. 16.00 Slov. popevka v Trstu. 17.10 Pietro Mascagni: Prijatelj Fritz, opera.

Petek: 8.20 Trim za vsakogar. 8.45 Domače živali. 9.10 Po poteh kralja Ludvika II. 9.40 Slov. poezija. 10.10 Koncert. 11.30 Zapiski na robu. 12.00 T. Partljič: »Volk na madridskih ulicah«. 13.20 Zbor E. Adamič. 14.10 130 let Družbe sv. Mohorja. 17.10 Nabožna glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.00 Otroški kotichek. 10.10 Koncert. 11.30 Ivan Trin-

ko ob 120-letnici rojstva. 12.15 Na počitnicah. 14.10 Grmade po gorah gore. 15.00 Po svetu sem in tja. 17.10 Klasični album. 18.00 Kabaret.

Tečaj za poklicno izobraževanje

Slovenski deželni zavod za poklicno izobraževanje organizira v šolskem letu 1984-85 sledeče tečaje:

V tržaški pokrajini:

1. Drugi letnik tečaja s kvalifikacijo za mizarje.
2. Prvi letnik tečaja s kvalifikacijo za mizarje.
3. Drugi letnik tečaja s kvalifikacijo za tajnice v podjetju.
4. Tečaj specializacije za programerje elektronskih računalnikov.
5. Izpopolnjevalni tečaj iz knjigovodstva s posebnim poudarkom na davek IVA.
6. Izpopolnjevalni tečaj za čebelarstvo.
7. Fiskalno ažurniranje za kmetovalce.
8. Tečaj iz vinogradništva (za dolinsko in miljsko občino).
9. Tečaj vrtnarstva.

V goriški pokrajini:

1. Tečaj za programerje elektronskih računalnikov.
2. Tečaj iz vinogradništva in kletarstva (za doberdobsko občino).
3. Tečaj za zunanjo trgovino.

Vpisovanje in podrobnejše informacije do 15. septembra: v Trstu - na sedežu Zavoda, ul. Carducci 8/II. nad., tel. 730210; na sedežu Kmečke zveze, ul. Cicerone 8/B, tel. 62948 (za tečaje iz kmetijstva); v Gorici - na sedežu SDGZ, ul. Morelli 14, tel. 32844; na sedežu Kmečke zveze, ul. Malta 2, tel. 84644 (za tečaj iz vinogradništva).

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

SLOVENSKI HOTEL »BLEDE« V RIMU

Lastnik: VINKO LEVSTIK

HOTEL »BLEDE« - VIA S. CROCE IN GERUSALEMME, 40
00185 ROMA - RIM - TEL. 06/777102 - TELEX HBLED 620196

Banca Agricola Gorizia c.r.og.i.
Kmečka banka Gorica v.z.z.o.j.

skupno z ostalimi članicami Deželnega konzorcija ljudskih bank

VAM NE NUDI SAMO DENARJA!

GORICA, KORZO VERDI 51, TEL. 84206/7 — TELEX 460412 AGRBAN

Katoliška knjigarna

- Knjige
- Šolske potrebščine
- Nabožni predmeti

GORICA
Travnik, 25
Tel. 84407